

דברי הכפר

ג ב ו ר ת ג ש מ י ם
ורוח שלחה בין מפלשי עב
ופרש על פני סהר אפרו,
ושחק העטה קדרות, וסהר
כאלו מת, והענן קברו,
ולבש לילה שריון אפלה,
ורעם בחנית ברק דקרו
ובכו אחריו עבי שחקים ...

רבי שלמה אבן-גבירול.

מס' 636
26 באוקטובר 1979
ה' בחשוון תש"מ
כפר הנשיא

①

ערה לשלח? *

הידעתם כי הסתירות זקפה ראשה? וחלוצות השדה הלכו עצמותיהם
לאחר תרומת הקיץ הארוך.

חזרו אלינו מן הכפור ריני ומיכאל כהן.

כבר באותו יום מלאו "חור" בערבי שישי שלנו. מישלא שמע אותם הפסיד,
מלווה בסירה אדירה בערך באותו ערב קומציץ צעירים.

הברי שפרובג חזר מההשתלמות באר"הב, לשאלה "איך היה?" הטיב "לא רע".

עוד סבובית אחרת שבה אל קיבה. ברוכה הבאה עמליה גרסמן.

יצאו לחלל: רבקה לאנגליה, חנה מסר לאר"הב. הורי בן יהודה לדרום-
אפריקה ואוסטרליה.

התגיסו לשורות צה"ל ליחידות בחרות הנכים הבאים: חנן ווטרמן,
איתמר עדר, רמי גולן, תמיר שפרובג.

מנפטה - ילדי שבי הגנים יצאו לראות את המנפטה בעבודה, הילדים חזרו
מלאי חוריות מהמנפטה בשרפתה "כל המכונות והכותבה נטרפו באש" לפי
דבריהם.

גרסת גדי: החומר דליק ביותר והשריפות הן דבר של כמעט יום יום.

באותה עת שילדי הגנים בקרו במנפטה יצאו החקלאים שלנו למסע אירי
להכרת טמחיהם כולל "בז" מעל המסק.

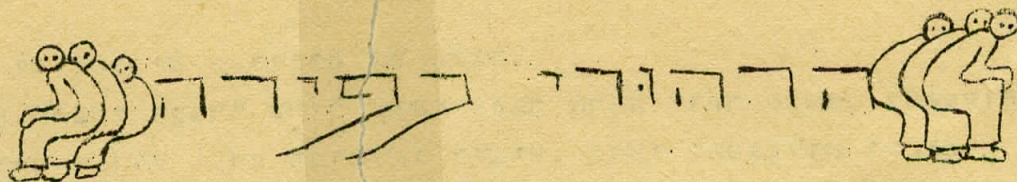
רובגבי- בעקבות מסע הפרסום זהרו ההמונים למגרש הכדורגל ז"ל לחזות
במשחק בגד קרית שמונה. לאכזבת כולם בחלבו הפסד 11:8. ראש הקבוצה
ירמיהו הסביר: לא כל החקנים התיצבו למשחק ובכוחות מצומצמים הכוח
לא עמד.

ביוזמת כמה חברים בפתחה מגבית למען פליטי קמבודיה. כ - 200 איש
(המשך בעמוד הבא)

ערב יום חול עצר אותי ידיד מן הישוב, בין העמודים של רחבת
ההתרוצצויות והפזילות,
העלה את הנידון ישר לעניין:

הוא קלט את שמעה של איזו מגמה חדשה - ישנה, של מספר מושכי הוטים
פעלתניים בתחומם, להביא את בחירתו של עורך "דברי הכפר" אל תחום
הכרעתה של האסיפה. שאל מה דעתי.

מכיוון שבאותו רגע בדיוק, הייתי שקוע במספר הטרדות דחופות באלצתי
לפנות אל האינטואיציה כדי שזו תפלוט במהירות תשובה לנידון:
השבתי אכן בחופזה: שבמידה והרעיון הזה בא כדי למצוץ מאדם זה או
אחר את היזמה החיונית של עריכת "דברי הכפר" רק בשל כך שסגנונו
ורעיונותיו במצאו בעצי הצבור המייצג" כחריגים ובלתי הולמים,
ועניין שכזה חמור הוא עד כדי הפעלת "המכש" הדמוקרטי" שלנו
(קרי-האסיפה) שהרי רק בעזרתו נוכל ליישר את אותם קמטים המתעוררים
עם קריאת אותן שורות שנועיות, אזי, אם לשם כך נולדת יזמה - בעיני
היא פסולה ומאיימת.

תשובה קצרה. ניסינו אז מתחת בין עמודים, במספר מילמולים הדדיים
לנסות ולבדוק איך אפשר להשפיע מעשית בנושא, אך מהר מצאנו את עצמנו
איט בדרך אל ערפיליו, בהרגשה שהנושא לא מוצא.

מאוחר יותר - מתי שהוא בתוך הלילה, בשעות שעיסוקו גם בדיון וחטובו
יומי, בדקתי ומצאתי ששוב על אינטואיציות אפשר לסמוך - לפעמים
תשובות "בשלפות" ללא העמקה מיותרת אכן קולעות. המחשבות שבאו בעקבותיה
אכן אשרו זאת.

הרי כמה מהן בקצרה:

אין רע בכך, ההיפך מקובל, שתפקיד או בעל יזמה, גם בתחומי החברה,
יעמוד לתחום שיפוט של האסיפה.

אך לא תמיד. צריך לבדוק היטב לשם מה, האם צעד כזה, גם כשבא עדיין
מתוך כח של עקרון. האם הוא בא לעודד או למצוץ את התמורות שמצפים להן.
הגיע הזמן כבר להכיר בכך, שלא כל אדם שמצא כבר את הנכונות לפעול
בתחום שבו נמדדים קודם כל כשרונותיו האישיים יצירתיים, ירהיב עוז
להעמיד למבחן את יזמתו תחת שריטת הבקורת של כל הקיבוץ, כאשר כולם
כבר מזמן מודעים, עד כמה רבים המרכיבים של כל הצבעה באסיפה שלא

④ תמיד במצאים צמודים עניינית אל תכנה.
ולערוך את "דברי הכפר" צריך שיהא אתגר הרבה יותר מורכב ומשמעותי
מאשר להיבחר לנהול ועדת רהוט או כלבים. טבעי שהמגבלות והתנאים לקבלת
התפקיד יהיו יותר גם הם.

צריך גם להבין שדווקא בשלהאחריות שמבדילה עריכה של עלון, מכתבה
חד-פעמית בו, צריך להיות העורך משוחרר מכל לחץ סמכותי, כך שהסדה בו
הוא אמור לפעול יהיה רחב ופתוח עד כמה שיזמיתו שלו ברתב, על-מנת
שיוכל להבטיח בו גם גידולים של כתיבה יצירתית על סוגיה וגורביה
(התוספת על זו שכבר צומחת - לא כתחליף) ולא רק ספיח של תמסורות
אינפורמציה ותשדירי-שרות מקומיים.

שברי אותה כתיבה יצירתית, שנראה כי רבים עדיין המסתתרים ובנסתרים
המחביאים אותה, אם היא לא תמצא דרך להגיע אל "דברי הכפר", במשך
למצוא בו כבהרגילנו בין השאר, אם מרגיע לבעיות גסטרובומיות של
ארוחת צהריים, ביום שישי בשבוע.

כבודם של כל "הפוליטרוקים" ומפרטמי ההודעות למינהן, במקומו מובח
"דברי הכפר" לא יוכל בלעדיהם. אלא של כל גוף חי חייב שיהיה גרעין,
שבלעדיו אין פוריות וטעם.

אותם אנשים שיש בכשרונם לכתוב מן הסאטירה, ומן הבקורת על הפנים ועל
החוץ (בעיקר פנימה) (ובדמה כבר ששכח לגמרי כי בקורת טובה היא לחם
חוק בכל חברה שהיא - גם אצלנו) - ולא חשוב הסגנון, אם הומור אנגלי
או "צברי" יש לו, אותם אנשים אשר רוצים את המקום בו יוכלו להתבטא
גם על תחומי עולמם הצבדלים יותר, כל אלה אשר מחכים לקבל גידולים
מחבריהם שכבר מצאו את הדרך לכתוב אך היריעה עדיין לא מספיק קולעת.

כל אלה (והם כאמור הרבה!) הם הגרעין לכל שבועון חי ותוסס.
אותו קהל שלדעתי יש בו צציגים מכל שכבה, ולא רק מקרב בעלי בלוריות
פולטי עברית, מחכים לכך, שמישהו יכסיר את אדמת הטרשים הזו.
יוכל לעשות זאת עורך מוכשר ובעל יזמה פתוחה והרבה דמיון שרמח
הפוריות שלו תלויה למרות הכל בעידוד שיקבל מעבר לפינה. והיו כבר
כאלה. אולי חסרו פינות.

כמה מילים ישירות יותר:

גלחש בין השאר, לך תדע לצד איזה שולחנות, שכמה התבטאויות הכתובות
של העורך העכשווי לא במצאו הולמים במיוחד. ומכיוון שקשה כבר לדון
עם חבר על דעותיו בטיחה גלויה ישירה, רצוי אולי יהיה למצוא דרך
לשנות פני דברים. אולי זו גם עילה להביא עורך אל הבחירות.
נאמר מילא, העורך של עכשיו יכול להגיב.
הוא עדיין על כסאו.

מה שהדאיג אותי היא אותה ארשת שתפסה את פניו של אותו חבר מן הישוב שבתקלתי בו ביצות לעמודים.

הוא מתכוון לערוך את העלון מרגע בו ישתחרר מלחץ העוצה. אני חושש שגם הוא עלול להרתע מהרעיון, שיזמתו תאלץ לעבור דרך בתיב של רמזים, שהתחבה האחרונה בו היא אצבעות מורמות באסיפה, שבפשטות ירצו להגיד כי לא סגובנו ולא דעותיו מתאימים לתפקיד הייצוגי. הזה של עורך עלון.

חובה להדגיש שלכל אחד הזכות להגדיר טעם זה או אחר. ורצוי בקול רם. אך לתפרסם אפוסטרופות של דעת הכלל עד כדי להעמיד מישהו שכבר עבר את שלב ההתלבשות האישית, וכבר תפס יזמה להכרעת האסיפה, ואפילו אם ההכרעה היא עקרונית ולא אישית, לדעתי, זו בפרט אינולות וחוסר ידיעת תרבות מהי.

לדעתי האישית. העורך שעומד להכנס, יט לו הרבה מהתכונות החיוניות עביביות שצריך שיהיו לו. יותר.

מכל שכתב עד עתה אפשר היה לירות בחת מסגרון מקורי, הרבה הרבה דמיון והומור, וחשוב מכל מקור להזדהות. (הרבה - מה לעשות וביניהם גם צעירים וגם בני משק...) הזדהות שיש בכותב גם לעודד אחרים לכתוב מכיוון שהיא יוצרת אורירה בה אפשר להתבטא בשפה (עברית) קצת יותר אישית, ולמצוא מקוריות וטייכות טאי-אפשר בלעדיהן. שוב להדגיש. שהיא כבר קיימת. אך אם זו זרימה אפשר בהחלט לדרוש שטפון.

אפשר, אם קצת חטט, לסגור את

בהערה "שכל סוטה" עדיין מהורה דוגמא קולעת לרב הצפיות שהעלו כאן. יאמרו חכמים - אה? בו, אז איפה הם? שיחזרו ויכתבו ל"דברי הכפר". אבל חושב שדויד א.ב.ן. כל שכבר באמר, בהחלט מתאים לטמוט פתיון מושך גם לצפרים שפרחו מהקן.

א'ד'

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

נדליק בר לזכרם טל:
מר מוריס לברט י' חשוון תש"כ.
גב' מלכה בייגר יא חשוון תש"לב.

מה שמעלה לי את הדם לראש

⑥

אצל אנשים נורמאליים הדם עולה לראש ע"י פעימות הלב שדוחפות

אותו לשם.

אצלי לא צריך-יש דברים שכ"כ מרגיזים שהם שעושים ת'פעולה

למשל?

שבעידן המקרר השני למטפחה מעל 5 ילדים, הטלוויזיה בכל בית,

המזגנים לכל אחד,

ושאר אביזרי נוחות (ראולי לוקסוס?) בכל בית,

יש עדין מספר אנשים שמשתמשים בדוד נפט לחימום מים למקלחת,

שטיפת כלים או רצפה.

וכל זה לא היה מרגיז עד כדי כך, אילו לא היה מי שזה לא יהיה,

מחליט לבעול את מיכלי הנפט (רעיון טוב לכשעצמו) ולחלק מפתחות להם,

למספר אנשים.

בין כל האנשים שמחזיקים במפתח אין אחד שיש לו בבית דוד נפט, ושנזקק

לנפט כעת, כשתצורי הנפט עדיין לא בשימוש.

אצלי העניין מפרט בצורה אחת וחד-משמעית:

בכלל לא מתייחסים, שוכחים בכורזה ומתעלמים מן העובדה שעדיין יש

כאלו דפוקים שנזקקים לנפט כל יום- יומיים למילוי הדוד.

ברור שאת "אי הנעימות המצערות" אפשר לפתור בקלות:

לתת למי שמקטר (במקרה זה אני) מפתח למיכל הנפט.

זה בכון. אבל הייתי מצפה שמי שהחליט לבעול ת'מיכלים יגש אלי וישאל

האם אני מעונינת להחזיק במפתח- לפני שאני צועקת. אלי לא ביגשו וגם

לא למישהו אחר שמשתמש בדוד נפט, וכרגע יש כאלו 5 במשך יום-יום,

מלבד 8 בוספים שמגיעים בשישי-שבת.

המקרה הזה מרגיז עוד יותר כשכל קיץ היה חוזר על עצמו הספור שלא

מילאו את מיכלי הנפט הריקים כי "אף אחד לא משתמש בהם בקיץ".

אז לידיעתכם: אף אחד כן משתמש בהם בקיץ- כמעט כל יום! והו לא אוהב

להיחשב כ"אף אחד" רק בגלל שהוא משתמש בדוד נפט, הוא מספיק דפוק

בגלל זה גם זה אגב, שלא תחשבו שאף פעם לא פנינו ל"מוסדות" בענין

מילוי הנפט בחביות. פנינו, אפילו כתבנו על כך בדברי הכפר (הא,,

הא,, הא,, הא,,), אבל זה עזר בערך כמו כוסות רוח למת.

אז אחרי כל זה אני אישית לא מתפלאת שפרצו את המבעול של מיכל הנפט

ע"י החצר שלי.

עם ספור כזה זה נראה לי הגיוני לגמרי.

ולכם?

שרון.

בענין לבין עצמנו

קשה לבענין

לפני שלטה שבוועות ערכנו סמינר עיוני שהיה אמור להיות מאמץ לבני כתות י' - י"ב ולקבוצת שבת ההכשרה האוסטרלית. סדרן העבודה התקשה לעכל את הרעיון שבמסך יום וחצי ייעלמו שטים ותסעה חברה מן הסדור (שלטים ואחד אוסטרלים ושלטים ושמונה בני כתות אלו), אבל שכנענו אותו שזה מפעל רעיוני-חברתי-ציוני שמצדיק את המאמץ. התוצאות: בר בזמן שהשתתפות האוסטרלים נעה בין 80-90% הגיע מספר בנינו שהופיעו בעת ובעונה אחת לחמשה-עשר!!! שאפילו אם ניקח בחשבון שהיו ארבעה חברה בפעולות חשיבה (זה אחוז זה) לא עלה אחוז של משק זה המוכנים לבוא ולטוחח על 50%.

טמא לחשבו, להצדקת ההעדרות המרשימה, שהבוסאים היו לא מעניינים. להלן פרוט תכנית הסמינר:

- א. מטחק סימולציה על נושא "הפלסטינאים ומדינת ישראל". עודד, רכז חברת הילדים החדשה וצוות של בנים בוגרים עבדו קשה לבנות תוכנית שעל אף כמה תקלות סככיות היתה מוצלחת.
- ב. עמות בין האוסטרלים לבין בני המסך בעיני עבודה. כאן עמדה בראש הדיון הטענה שילדי המקום מופלים לטובה ואינם יודעים מהי עבודה שחורה בסביטוריות או בג'ובים המזופטים במפעל. באו לטמוע ולענות בערך עשרה חברה!!!
- ג. סימפוזיון בנושא "ישראל והגלות" בו השתתפו ארבעה חברי מסך-שרה ג'ובי טבא, יצחק גולן ומקס - שהיו מוכנים להזניח את עבודתם לשעתיים, ולא מתוך זלזול חלילה, כי הבוסא בראה להם חשוב, הסימפוזיום היה מוצלח מאד, ארבעה המשתתפים העיקריים דברו בחן ובהומור ותשובותיהם לשאלות ולהשגות עוררו בי הערכה.

תגובות כמה בנים:

- זה היה הטבוע שלי לא להיות בסדר - אני יודע שזה לא תרוץ אבל...
- לא בראש שלי! (מי יודע מה כן בראש שלי).
- באתי פעם אחת...
- זה לא מעניין אותי. מכבי ת"א זה משהו אחר...

טכום: שאלו את בנר/בתר האם הוא/היא הסתתף(ה) ואם לא מדוע לא?
בכרובת ועדת הצעורים להתייחס בחומרה כי מה באמת מחייב את
בנינו אם לא נושאים אלה?

מה יותר חשוב?

יש שאלות של צודדיקים טכורבותם להכעיס כמו הלץ שבא להלל הזקן
שאל אותו "מדוע ראשי בבליים (הלל עלה מבבל לא"י) סגלגלים?"
שאל אותי אחד ממירדעי "מה יותר חשוב: ריצה לפרק הירדן או
השתתפות בהפגנת "שלום עכשיו?" היות ואיבני משתווה לאותו הלל
בסבלנות עביתי:
"ריצה לפרק הירדן". מקטרגני גדהם ונכלם ופרץ בזעקה "איך אתה יכול
להטות את חשיבות שני הדברים?" אבל להטות בטאלה היה יכול כמובן.
כאן אני בא לעצם הענין שעומד במרכז עולמנו בימים אלה: אני סולד
ממעשי אנשי "גוש אמריים" שהעניקו לעצמם זכות בלעדית בפרשנות רצונו
של הבורא העולם ואני מודאג מתפישתם של אנשי "שלום עכשיו" טחייבים
להגיב על כל דבר ילדותי שהיריב יעשה, וכי מעשה המאחזים בשומרון
לא היה מעשה ילדותי?
מי שמכבד את עצמו בקטק ליטוב ארץ ארץ ישראל איבנו משחק מחבואים
עם צה"ל על חטבור המדינה. הנבתי את החבר שאמר לי "נסעתי להפגנה
לא מפני שאני אוהב את "שלום עכשיו" אלא מפני שבטורות של מאחזים מדומים
הרגיזו אותי והיו שם רבים כמוני!. אבל יש עוד דבר שמדאיג אותי, מדוע
"שלום עכשיו" מסוגלת לומר רק "לא זו הדרך" מדוע אם כן האלפים שבאים
להפגנות אינם אומרים "אנחנו לא נשאיר את זכות ההתייחסות בארץ בידי
קומץ פרחי-מקרא טועים.
אנחנו ביטב את הגליל ואת הנגב. אבל להפגין זה קל- ממין -"הפנינג"
אסור ללכת הביתה לארוחת ערב משביעה, ולציין לשכן "ששוב למדבר לדתיים
אלה שזה לא הולך". עבין אחר הוא לשבת בקבוץ או מוטב הדט. אולי זה
סימפטום של חולי הזמן! כל אחד יודע להגיד מה שהוא לא רוצה אבל מעטים
מוכנים או יודעים להגיד מה שכן רוצים.

אז מה אם הכדור אינו עגול?

בשבת האחרונה מי שבא למגרש ראה משחק רוגבי מענין ומרתק. אולי
מה שיותר חשוב מן העובדה שהפסדנו לקבוצה מקרית טמובה 8-11 היא
שלמרות שהטופט בטל, אטר, וקפ- פה רשם את שני הצדדים איש לא איים
לרצוח אותו ואיש לא תאר בפרוטרוט את מוצאו או טיבות לידתו.
היפפוט אמפוטנטי וכך.

(טעגין שטופט בדורבל גורע וואו מ'זאגט אז איהם נאך דער ער טל אהבה
נוסה גלוי עריות או בבו, אביו, או דודו טל קוף אשכנזי/ג' ירפה
היפופוט אמפוטנטי וכו'.

היה מטחק הוגן ורב תהפוכות. ג'רמי (המחבר) קבל מכה בראש אבל מסתובב
ומחייך, ואחד מסלחת קבל גקע ברגל כי ג'רמי (הלא מתבדח) דרך לו על היבלת
(מוטב לריב עם טבק "ציפטן" ולא עם ג'רמי!). קבוצתם היתה טובה יותר
אבל עם קצת מטל יכולנו לבצח.

במחצית הובילו 0-111! בעיקר מכבי שקבוצתנו טגתה כמה טגיאות איומות
אבל במחצית הטניה השתנו פני הדברים ועברנו את קו הסער (כך צריכים
לעשות במשחק זה לידיעתכם) פעמיים. לקראת הסיום היו כמה רגעים של
מריטת עצבים וטערות כשהם חבו בהתקפה כחמישה מטר מן הקו שלנו.
לא פחות חשוב מן המשחק עצמו הוא בית המדרש לפרשנות רוגבי שהתקיים
בצד המערבי של המגרש בנהולם של ר' מקס חיים (הרשוי של רוגבי) ג'רמי
שבור לו את העצמות, דרך עליו דביל!! ושל ר' אריק-כותב-הספר (הרמב"ן
של רוגבי) "מה הם עושים? השתגעו? מה זה יום הולדת של קרית טמונה?"
חברה אחת הופיעה לקראת סוף המשחק ושאלה "מישהו יודע מה קורה כאן?
השתיקה היתה רועמת: שלטים בחורים רודפים שם את זה וגם אחרי כדור
טגלגל שקפץ קדימה ואחורה כמו סד מטחת והיא טואלת טאלה כזאת!!

יט לברך את ג'רמי (טלבו ושל מוירה) על השגעון והיזמה שהביאו
חיים חדשים למגרש בדורגל המוזנח, טבה שערים, סימן מגרש, לקט קבוצה
ומדריך בני בעורים (אולי ייזום סמינר רעיוני?!). בואו למשחק הביתי הנא

מקבץ (סיוע למערכת שלא יודעת מה בשמע)

- מגרש הטניס הולך ובטלם. מרכז הבגין שופע אופטימיות עוד בדורנו
חובטי הכדור הלבן יוכלו לזרק את הקבצים ולהרביץ את השכן כמו
שבורן עושה לקובורס וארליך עושה לפלומין".
- בובים מכבסה כמעט חדשה. זאת אומרת בובים והורטים, קיר עולה וקיר
יורד. ביצתיים אל תזרקו יותר מדי כביסה.
- הלכתם לראות כמה נחמד בראה משק הילדים - כל מיני ברווזים, עופות
וצמחים.
- כמה ארועים חברתיים היו בהדט תשרי: היתה טריפה בביתה של פרל
(מרגלית) וכל דיירי שכונת הרמון (כמעט) באו לכבוד - מי בפיוז'מה
גופיה ומכנסיים קצרים, ומי בטא-טא-לידי גמר הפעולה העייפיה
הלכו ליטון והיתר באו לשתות תה במטעדת פרלטון על המדרגות מעז
יצא מתוק.

בליל שמחת תורה התקבצו כמה מן הוותיקים בסוכה שהוקמה על הדשא
של משפחת וינצטראוה, שרו, ומי שלא דאג לדיאטה זלל קצת 'עוגה ושתי
קצת 777, מה שרו? שירים אידישטיים, מעבין כמה שירים כאלה הם יודעים
מוטי הזכיר לג' רבי וג' רבי הזכיר למיכאל ומיכאל רמז לז' ק. ושרו.
ממתוק יצא בוסטלגיה.

—

—

[illegible]

בשתי שנות הלימודים שלי באורנים בחרג להיסטוריה של מזרח
התיכון בעת החדשה, ובחרג להיסטוריה של עם ישראל, בלמדו הנושאים כדלקמן:

מברא לתולדות הערבים (עד למאה ה-19)

עתרבות ערבית. דקדוק ערבית. ערבית מדוברת.

מברא ל'תרל"ד ות' המצה"ת.

נבחר לידתו הוא יסלם.

המזה"ת ממבדס לעצמארת.

ידיד בעת החדשה.

כלכלת המדה"ת.

יחסי ישראל-ערב בתקופת המנדט.

דקדקן ב⁶ רעתרברת.

קרי יסוד בתולדות עם ישראל בעת החדשה.

החיים הכלכליים של היהודים באירופה הצרפתית בימי הביניים.

התבררה הצרכית אחרי מותו של הרצל, בעת החדשה.

האבטיסמיות החדשה במסגרת התרבות האירופית.

(13)

הווייתם התרבותית של יהודי ספרד המוסלמית.
תולדות עם ישראל מראשיתו ועד כיבוש המלוכה.
קורי יסוד של היהודים בימי הביניים.
דרכי תגובה יהודית בפולין הכבושה בימי השואה.

הבנה כלשהיא של מצבנו הגיאוגרפי-פוליטי במדינת ישראל ובאזור המזרח
התיכון מחייבת ידיעה טובה של מרבית הזושאים הנ"ל, אשר בחלקם, תופסים,
ומכסים את החומר מזוויות טובות.

מאחר ולפי דעתי, התמצאות בזושא הישראלי - ערבי (מעבר לחומר הנמכר
כאמצעי התקשורת) ויחסיו עם האוכלוסיה הערבית המקומית, והן עם הערבים
בארצות השכנות, חשובים ביותר לכל אחד, אבי מציע לחברים/ות המעוניינים,
לשוחח על לימוד הזושא, לשם בירור מסגרת לימודית בבית, ותכנית מינימלית
אפשרית. רשימת המעוניינים תופיע בקרוב על לוח המודעות.

שפת הלימודים - ערבית.

מ א י ר .

החיים הם פונקציה של נשימה

מפי חז"ל

שמעתי בצבורות המקובלים של הרכילות שהעתון שלנו דק מדי ואין בו שום דבר. מאחר ואכפת לי מהעתון הנבי תורם חלקי ל"דיאטת-ההבראה" של דברי-הכפר ע"פ העקרון שעובי העלון תלוי בכמות הדפים שהם, כמובן, פונקציה ישירה של כמות המילים ולעזאזל התוכן!! אז בא להדפיס באותיות גדולות ועם רון חיים - תן דה.

* מאז ומתמיד טמנה בחובה הסטטיסטיקה מסתורין מיוחד ומפליא עבורי. זהו מדע מדויק המראה על ממוצעים, ספקולציות ומטרות מאד ספציפיות ועם זאת לעולם אינו פודע במטרה: ספרי מדע דמיוני רבים בכתבו על "האדם-הממוצע" וידוע הספור על הפרופסור שטבע באגם מים שעומקו הממוצע 20 ס"מ.

לאחרונה הטריד אותי מאוד ענין מסוים וערכתי לעצמי כמה חישובים סטטיסטיים להבהרת אותו ענין:

נתונים: 1. משפחה בעלת 5 נפשות צורכת 4 גלילי ביר טואלט במשך 14 יום.

2. כל גליל מכיל 400 פיסות ביגוב סטנדרטיות.

3. מידותיה של פיסת ביגוב אחת: 10×11.5 ס"מ.

בביתוה מיקרוסקופי: - 4 גלילים בשבויים הם 1600 פיסות ביגוב ל-14 יום, כלומר 114 פיסות ליום שהם מצידם 548 ס"מ² לשעה או 15 מ"מ לשניה, כלומר משפחה כזו צורכת פיסת ביגוב בגודל 4×4 מ"מ בכל שניה.

ובביתוה מקרוסקופי - 1600 פיסות ביגוב ל 14 יום הם:

41,600 פיסות לשנה או 480 מ' מרובע לשנה או 7,680 מ' מרובע

במשך חייו.

המפתיע בכל הענין הוא שהכמות הזו"ל מהווה גליל ביגוב ברוחב רגיל

ובאורך 75-76 ק"מ וזהו בערך המרחק מכפר הנשיא לעכו!!!!

* טבילת אש ראשונה בליגה! מטחק הרגבי בגד קרית שמונה (11:8) וודאי לא שימח איש מן הישוב, אולם קשה לומר שלא בהנתי - בעקר מן המחצית השניה. מכל מקום מתוך בסיוני בעת האחרונה מסקנתי היא: טוב מטחק אחד כושל מפרוק 5 מ' מדרכה.

לא מאמינים? עובדה. מדי בקר בשעה האכזרית 0500 מגיע רכב המועצה-האזורית-לסלוק-אשפה-מקומית. בעמד לו ליד המטבח ומתמלא בכל טוב.

המשך:

ולאחר דחיסת העסוקי המזון עובר במקדוה חלוקה בכל רחבי המסק ומפזר
חומר בוזלי טעים ועסיסי עבור זבובי הכפר. וכדי שלא תהיינה אי
הבנות בנושא הוא גם עורך השכמה לזבובים כדי שלא יאכלו מזונם קר-
בכון, הוא גם מעיר חברים אחדים אבל באמת, אל תהיו קטגוריים!

אין ספק הקדמוניקציה הבין-חברית מתהדקת! איש אינו זכנס לדברי
חברו, אחד מדבר וכולם מקשיבים. האחד גומר ואז ורק אז יאמר השני
את דברו. הדבור קצר ועניני וכמוהו גם השפה - אין פספוסים סרק. חבר
שאינו רוצה לשמוע את חברו פשוט "סוגר" וחברו יכול להמשיך ולדבר
כאוות בפסו ולא יכול להיות מוטרד או בעלב מכך.
אין ספק מכשירי הקשר של מוטרולה פתרו בעיה כאובה.

*
* מצלצל מוזר בעיני שגעון הסיוע לקמבודיה. הבאים לבקש ממני כספי
והדיון על כך בערכים סביב שולחן ערוך ועמוס מכל טוב... אני יודע,
אני צריך להרגיש עבורם אבל מה שאני מרגיש זה כמו הציוני הגדול
היושב באמריקה ותורם פעם בשנה לישראל/להשקטת המצפון (מחק את המיותר)
ואם תוקף שגעון הסיוע את משהו מה רע בתרומה קטנה לבזקקים מקומיים-
שכונות עובי, בתי אבות, פעילות למען בוער עזוב, ויש כאן הפועלים
בכורן זה.

דוד אלמן.

חברים אשר מתכננים לימודים ארוכים (ז.א. מעל לחצי שנה) לשבת
הלימודים הבאה (תשמ"א) מתבקשים לפנות ישירות לרכז הוועדה
לשם מסירת פרטים. חברים אשר כבר לומדים וימשיכו ללמוד בשבת
תשמ"א אינם צריכים לעשות כן.

ייתקיים לקראת סוף חודש בדבמר בימי ג', במועדון האולפן, שתי רמות, אחת משעה 1200-1400 והשניה 1430-1630 . מפגש ראשון לשם מיון, ביום ג' 20.11 בשעה 1400 במועדון החברה. על כל הברשמים/ות להופיע. השתתפות במיון תקבע לא במעט את "קיום" החוג. יבואו גם כ-10 משתתפים נוספים מישובי האזור הקרוב.

1. ריבה	7. בעמי	13. גוליה ב.
2. בלבש	8. מריון	14. מיכל
3. ג' בט ג.	9. רימובד .ג.	15. מטי
4. קרול ב.	10. אסתר ר.	16. דרת באי
5. גין ור.	11. בטי ע.	17. אילין א.
6. חבה מ.	12. איירין	

ר ר צ ד ת   השתלמך י ר ת

דו"ח ישיבת ועדת המשק - 12.10.79
=====

נוכחו: ג'וני ט', קולין, יענקל מ', בוב ו',
אנגה ס', ברוך כ', איזק פ'.

(1) מחסנים (בהשתתפות אלק ק')

מוצע להקים חלק ממחסני המשק עם מחסני המפעל, אשר נמצאים בשלב הקמה.
לפי התכנון יהיה שטח מחסני המשק כ- 200 מ"ר ויכלול את המחסנים הבאים:-

1. מחסן חומרי בנין.
2. מחסן רכוז קניות.

כמו כן ייועד מקום לשני מחסנים נוספים.
עלות ההשקעה: כ- 600,000 לירות.
סוכם - הוחלט באופן עקרוני על הקמת המחסנים.

(2) קדום השקעות תש"ם

יש צורך לקדם מספר השקעות לשנת תש"ם:-

(א) חוספת טפטוף ל-150 דונם כותנה בשטחי החולה וכ-90 דונם כותנה בשטחי
הבית.

רשת טפטוף ל-140 דונם אבוקדו אשר ינטעו באביב.
הסבה לטפטוף ל-46 דונם מטע אבוקדו מבוגר.
ערך ההשקעה: כמליון לירות.

(ב) רכישת מכונית נוספת למפעל. הוחלט לאשר רכישת מכונית נוספת
מדגם סוברו, לשמוש המפעל (אגף נירוסטה). ערך ההשקעה: כ-350,000 ל"י.

(ג) ג'יפ לגד"ש - סוכם על רכישת ג'יפ משומש לגדולי שדה. הודגש שרכב
זה מיועד אך ורק לעבודה בשדות ואין הכוונה שהוא יהיה רכב נוסף
אשר יעמוד לרשות סדור התחבורה. ערך ההשקעה כ-100,000 ל"י.

(ד) רכישת פורד חדש - סוכם על רכישת פורד טרנסיס חדש במסגרת מפעל
מאושר. עלות ההשקעה: כ-400,000 לירות.

ועדת המשק אשרה עקרונית את קידום ההשקעות הנ"ל.

(3) קריז בניה

בעקבות דיון בוועדת הכספים, ממליצה הועדה על הקצאת כספים לנושא בניה
מדי שנה. כספים אלו יהיו במסגרת ההשקעות שהמשק מבצע.

סוכם באופן עקרוני לאשר את ההצעה. גובה הסכומים ייקבע בהתאם ליכולת
המשק.